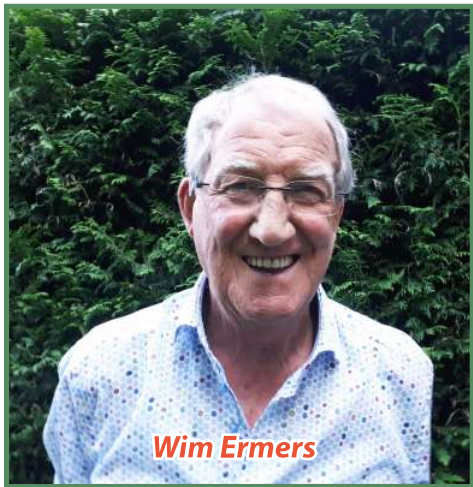

Tok, tok, tok...

Tok, tok, tok, ik ben geboren in een kippenhok. Toen ik met deze woorden in 1969 mijn sollicitatiebrief naar de politie opende, kon ik niet vermoeden dat ik 53 jaar later een artikel zou zitten te schrijven dat ik ben ‘uitgevlogen’.

Wim Ermers

Terug naar het hok. Net na de oorlog hadden mijn ouders Wim Ermers en Mina Meulepastrouw-plannen. Er was niks en ze hadden niks. Omdat mijn vader al 32

jaar oud was besloot mijn opa, Willem Ermers: Dan maken we het kippenhok toch leeg! Een witkwaast deed wonderen en in juli stapten mijn ouders in het huwelijksbootje. Mijn moeder kwam met al haar bezittingen onder één arm van de boerderij in de Princepeel, door de kweektuin naar D98.

D98

Toen ze nog geen straatnamen en huisnummers gebruikten, werden de percelen kadastraal aangeduid met een letter en cijfers. Mijn grootouders woonden in De Peel (later Wilbertoord) aan de Peelschoolweg op de plek waar Jo van de Kolk jarenlang een boerderij had, ooit dus D98, mijn geboorteplek in mei 1946.

Niet lang daarna verhuisden we naar het ‘huuske’ aan de bosrand tussen de boerderijen van de ‘gebroeders’ Willems en Jan van Grinsven (in het bos). Omdat mijn vader buschauffeur was bij de BBA, verhuisden we toen ik vier was naar Veghel, waar ik de kleuterschool doorliep.

Zeven zonen

Twee jaar later verhuisde ons gezin naar Mill, omdat mijn vader daar chauffeur werd bij de Coöperatieve Stoomzuivelfabriek Sint Willibrordus. Er waren meer sollicitanten maar omdat mijn grootouders méér melk hadden geleverd aan de fabriek dan de andere fami-

lie, kreeg mijn vader de baan! Ik zat in Mill op de jongensschool. Toen ik elf was, verhuisden we naar Wilbertoord; de zesde klas maakte ik in Mill af. Na de lagere school zoals dat toen heette, ging ik twee jaar naar het kleinseminarie van de paters passionisten in Mook. Dat was geen succes. Twee jaar HBS in Boxmeer leverden mij het advies op ‘studie staken’, met een overgangsbewijs naar HBS 4 (te vergelijken met een MULO-diploma). Ik kon aan het werk! Dat was welkom in

ons gezin met inmiddels zeven kinderen. Kent u ze nog allemaal?

Wim, Toon, Jo, Els, Henk, Wilma en Chris. Ik herinner me dat mijn moeder tijdens carnaval eens verkleed ging als Vader Abraham en zong dat ze zeven zonen had.

Dat was een beetje bezijden de waarheid, maar de Klotstèkers maalden daar niet om.

Leeftijdgenoten

Vanwege de scholen ‘elders’ heb ik altijd weinig contact gehad met mijn Wilbertoordse leeftijdgenoten. Dat begon eigenlijk pas met het voetballen bij De Willy’s. Mijn kwaliteiten waren van dien aard dat De Willy’s A kampioen werden dankzij mijn veelvuldig verblijf op de reservebank. Maar meefesten kon ik wel! Later ging ik op relatief jonge leeftijd voetballen bij de veteranen. Willem moest het hebben van zijn loopvermogen, zingt mijn vrouw Betsie nog wel eens.

Want inmiddels was ik in 1970 getrouwd met Betsie Jans uit Zeeland. We kregen een zoon, Marcel, en een dochter, Lisette.

Tijdens vakantie in Afrika kwamen we in een bruiloftsfeest terecht. Marcel moest meedansen

Mijn vader had een autorijschool en toen ik uit militaire dienst kwam als dienstplichtig rijinstructeur lag het voor de hand dat ik thuis in de lesauto stapte. In onze toptijd reden we met vijf leswagens. Ik zag het echter

niet zitten dit tot mijn 65ste te blijven doen. Dus tok, tok, tok...

Willy's Ventje

Ongeveer toen ik bij de veteranen voetbalde, kwam ik in de redactie van Willy's Venster. Het was een geweldige tijd voor het blad met zijn tweeledige opzet: clubblad van De Willy's en contactblad voor Wilbertoord. Ik heb een heel sterke groei van het blad mee mogen maken; steeds meer verenigingen omarmden het mede als hun clubblad. Als redactie maakten we in de jaren '80 de geboorte mee van het Willy's Ventje. Een vitaal ventje dat later kleur in zijn leven heeft kregen! De ironie van het lot wilde dat mijn redacteurschap van Willy's Venster de basis legde voor mijn vertrek naar mijn latere werk. Mijn eerste interview deed ik met Bert Couwenberg. Hij woonde op de boerderij die mijn moeder verlaten had toen ze trouwde. Er volgden nog veel interviews. Ook schreef ik korte tijd voor De Gelderlander. Enkele jaren was ik voorzitter van De Willy's, gevolgd door een tijdje secretariaat.

Driebergen

Na zeven prachtige jaren bij de Rijks-Verkeerspolitie in de omgeving van Nijmegen, werd ik mentor van de stagegroep in Nistelrode. Zeven leerzame jaren waarin ik beginnende politiemensen begeleidde bij hun eerste stappen in de praktijk. Ook gaf ik in die tijd les aan politiemensen in strafrecht en strafvordering. Ik had zoveel aan mijn hoofd dat ik het bestuurswerk moest neerleggen.

Mede op basis van mijn redactionele vaardigheden werd ik politievoorzitter, aanvankelijk bij de Rijkspolitie te Water, die haar hoofdkantoor in Driebergen had. Een verhuizing was noodzakelijk. De kinderen waren niet blij dat we Wilbertoord gingen verlaten, maar Lisette woont vandaag de dag nog steeds in Driebergen, terwijl globetrotter Marcel na biologiestages in Costa Rica en Kameroen in Ugchelen op de grens van de Veluwe is gaan wonen. Lisette heeft twee dochters, Marcel drie!

Redactiewerk

Willy's Venster legde dus de basis voor mijn latere redactiewerk. Bij het KLPD (Korps Landelijke Politiediensten) in Driebergen was ik in hoofdzaak eindredacteur van de Korpskrant die elke twee weken verscheen. Ik had een fotograaf met auto ter beschikking en voldoende budget om freelance journalisten in te huren. Zelf schreef ik natuurlijk ook steeds en verder zorgde ik vooral voor de opmaak van het blad. Onder mijn leiding werd een intranet voor het KLPD gebouwd en mocht ik meewerken aan de bouw van het internet van de Nederlandse politie. Ook was ik secretaris van de vergadering van politievoorzitters in Nederland.

Eigen bedrijf

Ondanks deze drukke baan zag ik kans om samen met een collega een bedrijfje op te richten voor journalistieke arbeid. We schreven onder meer voor Feijenoord Magazine. Toen Betsie en ik in 1999 naar Uden ver-

huisden, zette ik daar de zaak als eenmansbedrijf voort. Ik schreef onder meer voor Udens Weekblad, Bedrijfsbladen in de regio, de wooncorporatie SVU en teksten voor verschillende websites. Als vrijwilliger was ik redacteur van Wijs(t)heden, het clubblad van IVN Uden, vereniging voor natuureducatie.

Al met al heb ik een mooi, druk en gevarieerd leven achter de rug met als centraal gegeven redactiewerk, waarvoor zoals ik al schreef de basis is gelegd in het Wilbert-

oordse Willy's Venster. Graag wil ik de mensen in Wilbertoord mijn dank uitbrengen voor de gelegenheid die ze mij geboden hebben deze stevige basis te leggen. Nooit zal ik de positieve reacties van mijn lezers vergeten!

Tot slot hanteer ik mijn pen om de redactie van 't Willy's Venster van harte geluk te wensen met dit prachtige jubileum; een dorpsblad uitbrengen tegen betaling en dat zestig jaar lang volhouden! Van harte gefeliciteerd! Ik weet hoeveel moeite het steeds kost. Alle reden om mijn (politie) pet voor jullie af te nemen en veel succes voor de toekomst te wensen!

Wim Ermers,
Uden, december 2022